

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1478/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 50.Pkf.636.211/2024/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Fővárosi Törvényszék 50.Pkf.636.211/2024/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panaszra okot adó ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze az Alkotmánybíróság számára rendelkezésre bocsátott iratanyag alapján.
- [3] 2.1. Az előzményi per felperese házasság felbontása és járulékai iránt indított pert az indítványozó mint alperes ellen. A Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság a 2024. szeptember 26-án meghozott 13.P.XVIII.20.607/2023/50. számú végzésével az eljárást hivatalból megszüntette. A felperest az indítványozó javára 15 napos teljesítési határidő tűzésével 1 264 500 Ft perköltség megfizetésében marasztalta, és akként rendelkezett, hogy a feljegyzett 213 780 Ft kereseti illetéket, valamint a 21 000 Ft viszontkereseti illetéket az állam viseli. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes a perfelvételi tárgyaláson sem személyesen, sem jogi képviselő útján nem jelent meg, ezért az eljárást a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 432. § (6) bekezdése és 227. § (3) bekezdése alapján a felperes mulasztására tekintettel megszüntette. A felperest a Pp. 85. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes ügyvédi képviselete folytán felmerült perköltség megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjának megfelelően, a felszámítással egyezően, összesen bruttó 1 264 500 Ft-ban állapította meg, amelyből

– az áfával együtt – 270 000 Ft az ellenkérelem, 550 000 Ft a viszontkereset munkadíja, míg további 444 500 Ft a megkezdett 10 tárgyalási óra után került felszámításra.

- [4] A végzés ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a végzés részbeni megváltoztatását, az alperesnek járó perköltség 300 000 Ft-ra mérséklését kérte. A fellebbezési kérelme indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összege eltúlzott, az nem áll arányban a – perfelvételi szakban megszüntetésre került eljárásban – kifejtett ügyvédi tevékenységgel. Álláspontja szerint 300 000 Ft az a munkadíj, amely arányos a kifejtett ügyvédi tevékenységgel.
- [5] Az indítványozó a fellebbezésre tett észrevételében a végzés helybenhagyását kérte. Kérelme kiterjedt a felperes másodfokú perköltségben marasztalására is. Arra hivatkozott, hogy az általa felszámított munkadíj kizárólag a már kifejtett ügyvédi tevékenységen alapul, így annak sincs jelentősége, hogy az eljárás a per melyik szakaszában került megszüntetésre.
- [6] 2.2. A Fővárosi Törvényszék 50.Pkf.636.211/2024/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét megváltoztatta, a felperes által az indítványozónak mint alperesnek fizetendő perköltség összegét 300 000 Ft-ra leszállította. Kötelezte továbbá az indítványozót, hogy a határozat jogerőre emelkedését követő 60 napon belül fizessen meg az államnak 28 935 Ft feljegyzett fellebbezési illetéket. A másodfokú bíróság rögzítette, hogy az indítványozó 2024. április 16-án módosította perköltségigényének jogalapját, ezt követően perköltséget csak a Pp. 81. § (2) és (3) bekezdésének megfelelő felszámítással érvényesíthetett volna. Az indítványozó jogi képviselője az eljárást befejező határozat meghozatala előtt megjelölte ugyan az igényelt költség összegét, valamint azon eljárási cselekményeket, amelyek kapcsán a költség felmerült, azonban költségigényét nem igazolta a Pp. 81. § (2) és (3) bekezdései szerinti okirattal. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az indítványozó és jogi képviselőjének egybehangzó nyilatkozta a díjmegállapodásról nem helyettesítheti az ügyvédi megbízási szerződést.
- [7] 2.3. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszát, melyet – a főtítkári hiánypótlásra történő felhívást követően – kiegészített.
- [8] Az indítványozó álláspontja szerint a sérelmezett végzés sérti az Alaptörvény I. cikk (1)–(3) bekezdéseit, a XIII. cikk (1)–(2) bekezdéseit, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit.
- [9] Az indítványozó az Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való joga megsértését azon okból kifolyólag állította, hogy a másodfokú bíróság tévesen szállította le a perköltség összegét a felperes által fellebbezésében megjelölt

összegre. Nézete szerint az ügyvédi tevékenység ellenértékeként meghatározott ügyvédi munkadíj és költségtérítés tekintetében megilleti a tulajdonvédelem.

- [10] Az indítványozó szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog sérelme egyaránt abból ered, hogy a másodfokú bíróság helyt adott a felperes fellebbezésének, mely az indítványozó szerint nem felel meg a Kúria precedens értékű Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítéletében megfogalmazott követelményeknek. A tisztességes bírósági eljáráshoz való joga és a jogorvoslathoz való joga sérelmével összefüggésben sérelmezi, hogy a másodfokú bíróság a perköltség összegének megállapításakor nem vette figyelembe a Kúria precedens értékű Pfv.II.20.441/2024/7. számú ítéletét, továbbá nem indokolta ezen kúriai ítélet figyelmen kívül hagyását. Azt is kifogásolja, hogy a másodfokú bíróság végzése nem tartalmaz kellő indokolást arra nézve, hogy az indítványozó által felszámított és az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség – a másodfokú bíróság által megítélt 300 000 Ft-ot meghaladóan – miért nem volt alapos. Sérelmesnek tartja továbbá, hogy a másodfokú bíróság a perköltség összegének megállapítása körében nem értékelte azt a tényt, hogy az eljárás megszüntetésére a felperes mulasztása miatt került sor.
- [11] Az alkotmányjogi panasz számos alkotmánybírósági határozat hosszas idézését követően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben azt sérelmezi, hogy a másodfokú bíróság helyt adott a felperes fellebbezésének a perköltség összegének leszállítása tekintetében, holott a fellebbezés nem felelt meg a Kúria precedens értékű Pfv.II.20.887/2023/6. számú határozatában foglalt törvényességi követelményeknek, továbbá helyteleníti, hogy a másodfokú bíróság sem végezte el az ügyvédi tevékenység mennyiségének és minőségének összevetését az indítványozó mint alperes által felszámított ügyvédi díjazással.
- [12] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett vizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. A befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelel a törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, különösen az Abtv. 26–27. és 29–31. §-aiban foglalt feltételeknek. Ezeken kívül az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [13] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz,

ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

- [14] Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik és érintettsége fennáll, mivel a bírósági eljárásban fél volt, és saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő alkotmányjogi panaszát. Az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott, az alkotmányjogi panasz benyújtására vonatkozó hatvan napos határidőt megtartotta. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, mivel a másodfokú végzéssel szemben további rendes jogorvoslatnak nincs helye.
- [15] 3.2. Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pontjaiban foglalt határozott kérelem követelményének csak részben felel meg. A panasz megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [az Abtv. 27. § (1) bekezdését], a támadott bírói döntést, kifejezett kérelmet tartalmaz a bírósági döntés megsemmisítésére. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvényben biztosított jogai [XIII. cikk (1)–(2) bekezdései, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése] sérelmére hivatkozott, de állította az Alaptörvény I. cikk (1)–(3) bekezdései sérelmét is. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében azonban az Alaptörvény I. cikke az állam kötelezettségeit határozza meg az alapjogok védelme és biztosítása érdekében, és nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot, így közvetlenül e rendelkezés vonatkozásában nincs helye alkotmányjogi panasznak {lásd hasonlóan például: 3231/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [8]}.
- [16] Nem felel meg az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pontjának, amely szerint az indítványnak tartalmaznia kell megfelelő indokolást arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.
- [17] A határozott kérelem követelménye magában foglalja, hogy az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya {lásd pl.: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya” {lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}.
- [18] Az indítványozó megjelölte ugyan az Alaptörvény több sérülni vélt cikkét is, és alkotmánybírósági határozatokból, szakmai tanulmányból is idézett, tartalmilag azonban valamennyi okfejtése a számára kedvezőtlen végzés kritizálására, a bíróság

jogértelmezésének cáfolatára irányult. Az indítványozó nem értett egyet azzal, hogy a másodfokú bíróság a perköltség összegét az elsőfokú bíróság által megállapított összeggel szemben alacsonyabb összegben határozta meg, és nézete szerint a másodfokú bíróság nem adta kellő indokolását annak, miért 300 000 Ft-ban állapította meg a perköltség összegét.

- [19] Az Alkotmánybíróság azonban emlékeztet rá, hogy a másodfokú bíróság ezen kérdésekre megindokolt és jogszabályi rendelkezésekkel alátámasztott végzése tartalmazza a választ. A másodfokú bíróság rámutatott, hogy a Pp. 82. § (3) bekezdésére tekintettel az alperest – a jogszabálynak megfelelő felszámítás hiányában – perköltség nem illette meg. Tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított perköltséget 300 000 Ft erejéig nem vitatta, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint csak a fellebbezési kérelem keretei között módosíthatta az elsőfokú bíróság végzését, így 300 000 Ft-ra mérsékelte az alperes javára megállapított perköltség összegét. A másodfokú bíróság mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 389. §-a szerint alkalmazott 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.
- [20] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza továbbá, hogy gyakorlata szerint: „[a] mégoly terjedelmes, szerteágazó területekről összeválogatott szakmai anyagokat vegyítő beadvány sem helyettesítheti a támadott bírói döntésre irányuló, releváns, konkrét (az Alkotmánybíróság által vizsgálható) alkotmányjogi indokolást tartalmazó, és a határozott kérelem Abtv.-ben rögzített kritériumainak megfelelő indítványt.” {3550/2023. (XII. 21.) AB végzés, Indokolás [45]; 3164/2024. (V. 10.) AB végzés, Indokolás [26], 3332/2024. (VII. 29.) AB végzés, Indokolás [40].} Az indítványozó számos alaptörvényi rendelkezést megjelölt, de azokat nem hozta érdemi összefüggésbe a támadott bírói döntéssel, nem fejtette ki, hogy az Alaptörvényben biztosított joga sérelmét mi okozza – vagyis az Alkotmánybíróság által vizsgálható, konkrét, alkotmányjogilag releváns indokolást nem adott elő. {Hasonlóan: 3183/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [23]; 3556/2021. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [24]; 3252/2022. (V. 18.) AB végzés, Indokolás [23]; 3550/2023. (XII. 21.) AB végzés, Indokolás [43]; 3164/2024. (V. 10.) AB végzés, Indokolás [25].} A benyújtott alkotmányjogi panasz így valójában az ügyben hozott, és az indítványozó által rá nézve kedvezőtlennek tartott másodfokú bírósági végzés tartalmi, és nem alkotmányossági kritikája.
- [21] Az Alkotmánybíróság emlékeztet rá, hogy gyakorlata szerint „[ö]nmagában az, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]; 3351/2024. (IX. 23.) AB végzés, Indokolás [32].

[22] 4. A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva –, figyelemmel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglaltakra, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2025. december 2.

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hende Csaba s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Polt Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró